

Arrest

nr. 203 743 van 9 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 21 april 1972.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 18 oktober 2015 en dient op 19 oktober 2015 een aanvraag tot internationale bescherming in.

Op 4 april 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 16 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u, Z(...) M(...), een soennitische Tadzjiek die de Afghaanse nationaliteit heeft en afkomstig is uit het dorp Baba Khoshkar, district Mir Bachakot, provincie Kabul. U verklaart uw hele leven in Baba Khoshkar te hebben gewoond. U heeft een broer, Z(...), en een zus, B(...) G(...). Uw vader zou een natuurlijke dood zijn gestorven, uw moeder verblijft bij de echtgenote van uw broer. U verklaart sinds 1380 (Gregoriaanse kalender (GK) 2001-2002) te zijn gehuwd met M(...) M(...), een ca. 33-jarige soennitische Afghaanse vrouw van Tadzjiekse etnie die eveneens afkomstig is uit Baba Khoshkar. U heeft met haar drie zonen, M(...) Z(...), M(...) en E(...), en twee dochters, Z(...) en S(...). Uw neef O(...) M(...) (OV (...); CGVS (...)), de zoon van uw broer Z(...), reisde met u mee naar België en diende op 19 oktober 2015 een asielaanvraag in.

U verklaart dat u vanaf 1386 (GK 2007-2008) een slaap-/matrassenwinkel ([...], letterlijk [...]) zou hebben uitgebaat in Shahr-e Naw, in het noordwesten van de hoofdstad Kabul. Onder uw klanten zouden zich onder meer buitenlandse ambassades, internationale bedrijven alsmede Afghaanse overheidsinstanties bevinden.

Op 3 jauza 1394 (GK 24 mei 2015) zou u een eerste keer zijn gebeld door de taliban. Zij zouden een voorstel hebben gedaan tot samenwerking, maar u zou hebben opgehangen in de veronderstelling dat het niet de taliban was die u zou hebben gebeld. Op 12 jauza 1394 (GK 2 juni 2015) zou u een tweede keer zijn gebeld door de taliban. Zij zouden u hebben gevraagd om met explosieven gevulde matrassen te leveren aan uw klanten. Indien u zou weigeren, zouden zij uw familie doden. U zou evenwel hebben geweigerd, opgehangen, uw simkaart hebben weggegooid en uw winkel gesloten. Uw winkel zou enkele dagen gesloten blijven, maar u zou daarna weer open zijn gegaan en de situatie zou voorlopig genormaliseerd zijn geweest. Op 17 saratan 1394 (GK 8 juli 2015) zou uw broer Z(...) en diens zoon S(...) vermist zijn geraakt. U zou een dag later de autoriteiten hiervan op de hoogte hebben gebracht. Op 20 saratan 1394 (GK 11 juli 2015) zou u bij uw winkel een dreigbrief hebben ontvangen. Hierop zou u uw winkel opnieuw hebben gesloten en met uw gezin naar uw schoonouders zijn getrokken. U zou circa tweeëneenhalve maand bij uw schoonouders zijn gebleven. Op 9 mizan 1394 (GK 1 oktober 2015) zou u samen met uw neef O(...) M(...) vanuit het huis van uw schoonvader te Qalai Mir zijn vertrokken uit Afghanistan, waar u via de luchthaven van Kabul diezelfde dag aankwam op de luchthaven van Istanbul, Turkije. In tweeëneenhalve week reisde u vervolgens via Griekenland en Macedonië naar Europa en België. Na uw vertrek verhuisden uw schoonouders en uw eigen gezin naar een huurwoning in Sar-e Kotal, in de hoofdstad Kabul. U kwam op 18 oktober 2015 aan in België en diende op 19 oktober 2015 een asielaanvraag in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw origineel paspoort, uitgegeven op 19 april 2015 te Kabul; uw originele taskara, uitgegeven op 24 saur 13xx (onleesbaar) in het provinciehuis van Kabul; uw origineel rijbewijs met nummer 302052; een originele bankkaart van Kabul Bank op naam van [...], rekeningnummer [...]; een originele bankkaart van Kabul Bank op naam van E. [...], rekeningnummer [...]; tien originele bewijzen van geldopnames, tussen 4 februari 2009 en 1 juli 2015; drie originele pagina's bankafschriften van Kabul Bank met rekeningnummer [...] op naam van 'D.M. [...]' van 2008 tot 2013; zestien originele pagina's bankafschriften van Kabul Bank met rekeningnummer [...] op naam van '[...]' 2007 tot 2013; een origineel bewijs van belastingafgifte, gedateerd op 23 assad 1391 (GK 13 augustus 2012); drie originele verkoopvergunningen, gedateerd op 23 mizan 1393 (GK 15 oktober 2014); drie originele ongedateerde foto's van uzelf en uw winkel; vijf originele pasfoto's van uw echtgenote en van vier van uw vijf kinderen; een originele dreigbrief van de taliban, gedateerd op 24 sha'ban 1436 (Afghaanse kalender 22 jauza 1394, GK 12 juni 2015); een originele envelop, afgestempeld op 3 november 2015 te Kabul.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de taliban.

Vooreerst wil het CGVS op zich niet wil betwisten dat u een slaap-/matrassenwinkel uitbaatte in de wijk Shahr-e Now te Kabul. Hoewel het CGVS geen twijfel hecht aan uw vlotte en coherente verklaringen hieromtrent, maakt u evenwel niet aannemelijk dat er in uwen hoofde, omwille van deze beroepsactiviteiten, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou bestaan.

U verklaart wel dat u en uw familie werden geviseerd door de taliban omdat u zaken gedaan heeft met de Afghaanse overheid en met buitenlandse instellingen. U ondersteunt uw verklaringen over uw beroepsactiviteiten met documenten. Wanneer u wordt gewezen op de ouderdom van het gros van de door u voorgelegde bankafschriften en –uittreksels en vervolgens wordt gevraagd naar de meest recente documenten, verwijst u naar een cheque van Family Health International van 24 februari 2015 en naar twee opnamebewijzen – bovendien foutief gespeld als ‘withdrawl’ – van de First Micro Finance Bank, afkomstig van het French Medical Institute for Children, gedateerd op 1 juli 2015. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het zeer opmerkelijk is dat er op de twee opnamebewijzen, die op dezelfde dag werden uitgevoerd en slechts één transactienummer van elkaar verschillen, twee zeer verschillende handtekeningen zijn gebruikt bij de ontvanger. Deze elementen doen afbreuk aan de bewijswaarde van deze documenten.

Er dient bovendien te worden gewezen op het feit dat er louter als gevolg van uw puur civiele werkzaamheden met bovendien slechts losse, sporadische leveringscontracten niet noodzakelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van uw persoon bestaat. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, moeten er immers concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geviseerd. U bent er niet in geslaagd om het CGVS te overtuigen van uw bewering dat er zulke elementen zijn. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u inroept.

Volgens uw verklaringen zouden de taliban u zowel telefonisch hebben benaderd als middels een dreigbrief hebben bedreigd. Telefonisch zou u tot tweemaal toe zijn gevraagd om met hen mee te werken, meer bepaald om bij een bestelling van de Afghaanse autoriteiten en/of buitenlandse instellingen/organisaties met explosieven geprepareerde matrassen te leveren (GV CGVS, 4/4/2017, p. 14). U verklaart zelfs dat ‘elke keer dat een ambassade of buitenlandse organisatie of overheidsorganisatie matrassen zou kopen van me, dan zou ik die moeten sturen die zij zouden opsturen’ (GV CGVS, 4/4/2017, p. 14). Niettegenstaande het feit dat het, indien u met hen zou hebben meegewerkt, erg opvallend zou zijn dat elke (non)gouvernementele bestelling zou kunnen uitdraaien op een ontploffend matras, blijkt u niet te kunnen antwoorden op de vraag waarom de taliban zouden hebben gedacht dat u aan dit plan zou willen meewerken, noch welke kopstukken actief zijn binnen deze talibangroep of waar deze talibangroep precies voor verantwoordelijk was in de regio (GV CGVS, 4/4/2017, p. 15).

Daarnaast is het niet aannemelijk dat u, met uw contacten met onder meer diverse westerse ambassades en internationale bedrijven (GV CGVS, 4/4/2017, p. 11), bij het eerste telefoontje dacht dat er iemand een grap met u zou hebben uitgehaald of jaloers zou zijn op uw werk en u bijgevolg schade zou willen berokkenen (GV CGVS, 4/4/2017, pp. 12-14). U verklaart immers eerder in het gehoor dat, wanneer er naar uw collega's en concurrenten wordt gevraagd, iedereen voor zichzelf iets probeerde te verdienen en de handelaren niets deden om elkaar te schaden (GV CGVS, 4/4/2017, p. 10). Daarbij is het niet duidelijk waarom u tijdens en na dat eerste telefoongesprek zou denken dat het niet de taliban betroffen die u de eerste maal zouden hebben gebeld, terwijl zij zich wel degelijk kenbaar hebben gemaakt als zijnde de taliban (GV CGVS, 4/4/2017, p. 12).

Ook het tweede telefoontje wordt door het Commissariaat-generaal als ongeloofwaardig beschouwd. Zo is het niet aannemelijk dat de taliban u en uw gezin, nadat u hun voorstel zou hebben verworpen, direct met de dood zouden bedreigen (GV CGVS, 4/4/2017, pp. 12; 14) en u niet in plaats daarvan zouden hebben proberen overtuigen door middel van gefundeerde argumenten en/of een billijke financiële vergoeding. Er zijn – volgens uw verklaringen – immers niet veel gelijkaardige winkels die hun klanten een goede kwaliteit aan zouden bieden (GV CGVS, 4/4/2017, p. 10) en bovendien kon u – naar eigen zeggen – reeds beschikken over een ruim klantenbestand, waaronder de Amerikaanse, Britse, Chinese en Indiase ambassade (GV CGVS, 4/4/2017, p. 10). Het zou bijgevolg erg onwaarschijnlijk zijn dat de taliban hun intentionele plannen niet zouden kunnen uitvoeren omdat ze de door hun geselecteerde handelaar bij diens eerste weigering direct zouden hebben gedood. Voorts geeft u aan dat, nadat u en

uw familie werden bedreigd, u tijdens het tweede telefoongesprek vroeg wat de taliban wilden dat u voor hen zou doen, waarna u evenwel opnieuw weigert in te gaan op het door hun gedane voorstel (GV CGVS, 4/4/2017, p. 12). Hierdoor wekt u de schijn op dat u wel degelijk geneigd zou zijn andere taken voor de taliban uit te willen voeren, waardoor uw asielmotieven – angst om gedood te worden door de taliban (GV CGS, 4/4/2017, p. 19) – op losse schroeven komen te staan.

Daarbij is het weinig aannemelijk dat u tijdens het tweede telefoongesprek weigert op het voorstel van de taliban in te gaan, terwijl uit het eerste gesprek reeds blijkt dat de taliban alles over u zouden weten en u bovendien al een geruime tijd zouden hebben gevolgd (GV CGVS, 4/4/2017, p. 14). Bijgevolg zou de taliban reeds voor aanvang van het eerste telefoontje hebben geweten waar u en uw gezin verbleven. Wanneer u echter wordt gevraagd of u zelf enige maatregelen heeft getroffen na het tweede telefoontje om uzelf en uw gezin (privaat) te beveiligen, antwoordt u tot tweemaal toe naast de kwestie door te verwijzen naar de Afghaanse autoriteiten (GV CGVS, 4/4/2017, pp. 15-16), hetgeen niet duidt op een krachtdadige houding om na twee telefonische bedreigingen in te staan voor de veiligheid van uzelf en uw gezin. Uw laconieke handelingswijze is dan ook in grove tegenstelling met uw verklaringen hieromtrent, te meer u verklaart dat u reeds na het eerste telefoontje '100 procent zeker achter mij' zaten (GV CGVS, 4/4/2017, p. 15). Ook dit leidt ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen.

Ook aan de door u voorgelegde dreigbrief kan geen geloof worden gehecht. Zo kan u desgevraagd weinig spontaan vertellen over de betreffende brief (GV CGVS, 4/4/2017) en geeft u verderop in het gehoor zelfs aan niet op de hoogte te zijn van de precieze inhoud van de door u neergelegde brief (GV CGVS, 4/4/2017, p. 16). Het feit dat u het heeft nagelaten zich terdege te informeren over dergelijk door u voorgelegd document doet eveneens ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien blijkt dat u deze dreigbrief reeds tien maanden voor het gehoor op het CGVS heeft voorgelegd. U zou zich aldus grondig hebben kunnen inlichten over deze dreigbrief, hetgeen u heeft nagelaten. Ook dit doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. Daarnaast is het zeer vreemd dat de brief is opgesteld in het Pashtou, terwijl u verklaart dat u reeds bij het eerste telefoongesprek op 3 jauza 1394 (GK 24 mei 2015) heeft aangegeven het Pashtou niet machtig te zijn (GV CGVS, 4/4/2017, p. 14). Een verklaring die u hier zelf voor geeft, is dat 'het hele systeem' in het Pashtou is (GV CGVS, 4/4/2017, p. 16) en dat de brief niet aan u is gericht, maar aan Qari Said (GV CGVS, 4/4/2017, p. 15). Op de vraag waarom deze brief dan bij uw winkel is aangetroffen, stelt u dat Qari Said deze brief naar u zou hebben gestuurd (GV CGVS, 4/4/2017, p. 17). Het is echter niet aannemelijk dat een interne brief, gericht aan Qari Said, zomaar voor de deur van uw winkel zou verschijnen in een taal die u zelf niet zou hebben begrepen. Daarbij is de dreigbrief gedateerd op 24 sha'ban 1436 (Islamitische kalender), conform de Afghaanse kalender 22 jauza 1394 (GK 12 juni 2015). Volgens uw verklaringen zou u de dreigbrief echter pas hebben ontvangen op 20 saratan 1394 (GK 11 juli 2015), één maand later. Dat de inhoud van de brief niet overeenkomt met uw verklaringen, doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over het ontvangen van de brief, maar eveneens aan de bewijswaarde van het door u neergelegde stuk.

Daarbij, wanneer u de brief daadwerkelijk pas op 20 saratan 1394 (GK 11 juli 2015) zou hebben ontvangen, is het echter niet geloofwaardig dat men in de maand tussen het opstellen van deze brief en de ontvangst ervan door uzelf geen enkele poging zou hebben ondernomen om u – zoals immers wordt gesommeerd in de betreffende brief – gevangen te nemen en/of te doden. Immers, als u daadwerkelijk dergelijk gevaar zou lopen, zou u de situatie na het tweede telefoontje en enkele dagen sluiting niet als 'normaal' beschrijven (GV CGVS, 4/4/2017, pp. 12-13). Het is bovendien weinig plausibel dat de taliban u middels een brief zouden verwittigen van hun intenties om u te doden. Het waarschuwen van een gevisieerd persoon dat men zich zal wreken door hem te doden werkt in het algemeen immers contraproductief voor het welslagen van dit plan. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan de door u voorgelegde dreigbrief, noch aan de door u geschetste bijbehorende context. Dit doet wederom ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die u aanhaalt.

Bovendien weet u op de vraag of er andere collega's of concurrenten waren die dezelfde problematiek kenden als de door u aangehaalde feiten enkel te verklaren dat er misschien anderen waren, maar dat hier door niemand over wordt gesproken (GV CGVS, 4/4/2017, p. 13). Dit is in het licht van uw verklaringen – een weinig concurrerende attitude onderling (GV CGVS, 4/4/2017, p. 10) en groenteverkoper R(...) M(...) die aan u de dreigbrief zou hebben voorgelezen (GV CGVS, 4/4/2017, p. 16) – echter weinig aannemelijk en doet bovendien opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voor de volledigheid dient tot slot te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u bij de vragenlijst van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord rept over de verdwijning van uw broer Z(...) en neef S(...) (Vragenlijst DVZ voor CGVS, 19/4/2016, vraag 5, pp. 1-2), maar tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal wel aangeeft dat zowel u als uw broer werden verzocht samen te werken met de taliban en u beide zaken bijgevolg met elkaar in verbinding stelt (GV CGVS, 4/4/2017, p. 18). Sterker nog, u verklaart in de verklaring van DVZ zelfs dat uw broer Z(...) 'in buitenland maar ik weet niet waar' is (Verklaring DVZ, 19/4/2017, p. 8, vraag 17). Hoe het ook zij, desgevraagd verklaart u initieel bovendien dat u niet weet of uw broer Z(...) ook werd bedreigd omdat u er nooit met elkaar over zou hebben gesproken (GV CGVS, 4/4/2017, p. 17), maar in de vraag daarop verklaart dat hij twee tot drie keer zou zijn bedreigd (GV CGS, 4/4/2017, p. 17). Ook weet u slechts te vertellen dat uw broer op een ochtend naar zijn werk zou zijn vertrokken, en sindsdien niet meer zou zijn teruggekeerd (GV CGVS, 4/4/2017, p. 17). Het is bijzonder vreemd dat u slechts beaamt dat uw neef S(...) ook is verdwenen wanneer u hier expliciet naar wordt gevraagd (GV CGVS, 4/4/2017, p. 17). Bovendien geeft u aan dat u de vermissing van uw broer zou hebben gemeld bij de autoriteiten, maar kan u hierover geen enkel document voorleggen dat wijst op dergelijke melding (GV CGVS, 4/4/2017, p. 18). Ook deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Na gronding onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De door u voorgelegde taskara, rijbewijs en foto's leveren hoogstens een bewijs op van uw identiteit, nationaliteit en herkomst en die van uw familie. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De bankkaart, bankafschriften, vergunningen, belastingaangifte tonen enkel aan dat u een matrassenwinkel uitbaatte, hetgeen eveneens niet wordt betwist. De door u voorgelegde envelop toont enkel aan dat u post uit Kabul heeft ontvangen, wat evenmin ter discussie staat. De door u voorgelegde dreigbrief werd reeds hierboven besproken en is bovendien evenmin van dien aard dat hij bovenstaande appreciatie kan wijzigen. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat dergelijke documenten in Afghanistan vaak vals zijn en gemakkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden. Er is immers een bloeiende handel in dergelijke stukken, die opgesteld worden met het oog op een asielaanvraag in Europa.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van

veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) juncto artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling:

De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 19 oktober 2015.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn. Verzoeker zou niet aannemelijk gemaakt hebben dat hij omwille van de professionele activiteiten in de negatieve aandacht is gekomen van de Taliban.

Verzoeker werkte jaren lang met alle ambassades van westerse landen in Afghanistan. Verweerster heeft geen twijfel over verzoekers professionele activiteiten.

Het is een algemeen bekend feit dat de familieleden van de mensen die voor overheid werken door de taliban vervolgd worden. Zie op pagina 31 van de nieuwe Guidelines van UNHCR waar het volgende staat:

A.Potential Risk Profiles

Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government and the international community in Afghanistan, including the IMF and international humanitarian and development actors. 170 As noted above, in 2012 this campaign of systematic targeting intensified, with UNAMA documenting the deaths of 698 civilians and the wounding of 379 others in incidents of targeted killings or attempted targeted killings.171 The first six months of 2013 saw a further 29 increase in civilian casualties as a result of such attacks compared to the same period in 2012, with 312 civilians killed and 131 injured. 172 Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces, human rights activists, humanitarian and development workers, construction workers, and persons supporting the peace process. 173 On 2 May 2012, the Taliban announced that their "Al-Farooq" Spring offensive would specifically aim to kill civilian targets, including high ranking government officials, Members of Parliament, High Peace Council members, contractors and "all those people who work against the Mujahideen". 174 As in 2012, the Taliban announcement of its 2013 spring offensive warned that civilians associated with President Karzai's government or its international allies would be at risk of attack. 17

<http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>

Verweerster heeft nagelaten om met dit element rekening te houden.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat ze de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerster neemt de professionele activiteiten van verzoeker niet in twijfel maar stelt dat hij geen recente documenten neergelegd heeft over zijn werk.

Verzoeker begrijpt niet wat verweerster van hem verwacht. Gelooft ze wel dat verzoeker deze de zaakvoerder was of niet?

Verweerster stelt dat het vreemd is dat op 2 opnamebewijzen, die op dezelfde dag werden uitgevoerd en slechts 1 transactienummer van elkaar verschillen, 2 zeer verschillende handtekening zijn gebruikt bij de ontvanger. Verweerster stelt dat deze elementen doen afbreuk aan de bewijswaarde van deze documenten.

Verzoeker heeft nooit gesteld dat de ontvangers van deze opname waren dezelfde persoon. Verweerster neemt iets in twijfel zonder naar meer duidelijkheid te vragen over bepaalde punten.

Verweerster stelt ten onrechte het volgende:

Er dient bovendien te worden gewezen op het feit dat er louter als gevolg van uw puur civiele werkzaamheden met bovendien slechts losse, sporadische leveringscontracten niet noodzakelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde van uw persoon bestaat.

Verweerster gaat verkeerdelijk vanuit dat taliban mensen met civiele werkzaamheden niet vervolgt.

Verweerster heeft blijkbaar de guidelines van UNHCR helemaal niet gelezen waarin het volgende staat:

Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government and the international community in Afghanistan, including the IMF and international humanitarian and development actors.

<http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>

in dit rapport staat niet dat alleen militairen het risico lopen om vervolgd te worden.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de aanslag voor de ambassade van Duitsland door een tankwagen in rioolwater.

Stel dat de chauffeur van deze tankwagen naar België vlucht en hij stelt dat hij benaderd wad door de taliban of IS om mee te werken.

Kunnen wij aan deze chauffeur ook zeggen dat het ongeloofwaardig is dat hij op basis van zijn puur civiele werkzaamheden in de negatieve aandacht is gekomen van taliban of IS?

Uw Raad ziet hoe verweerster kortzichtig in dergelijke gevallen.

Verweerster filosofeert met verzoeker. Verweerster verwacht dat verzoeker moet weten waarom Taliban hem gekozen hebben en wie de kopstukken waren binnen deze organisatie.

Verzoeker wenst opnieuw te verwijzen naar het bovenvermelde voorbeeld van de chauffeur.

Hoe kan deze chauffeur weten waarom hij gekozen was om deze aanslag te plegen?

Waarom was hij niet al die jaren gevraagd was om mee werken en nu wel.

Verzoeker meent dat het onmogelijk om antwoorden te hebben voor dergelijke vragen.

Verzoeker heeft geen glazenbol om te zien wie de kopstukken waren en waarom ze hem gekozen hebben.

Deze groeperingen zijn ook niet zo naïef om dergelijke informatie te geven aan hun slachtoffers.

Een punt is duidelijk: verzoeker beschikte over de mogelijkheid om deze daden te faciliteren.

Verweerster gaat nu verzoeker straffen waarom hij de eerste telefoon niet serieus nam. Iedere persoon ervaart de angst anders.

Verzoeker woonde in Kaboel en men denkt dat Kaboel veilig is.

Verweerster beschouwt het tweede telefoontje ook ongeloofwaardig omdat taliban verzoekers gezien bedreigde in plaats van hem met 'gefundeerde argumenten of billijke financiële vergoeding' te overtuigen.

Hoe kan een Talib een persoon die jarenlang met buitenlanders gewerkt heeft met 'gefundeerde argumenten' overtuigen om mensen te doden.

Verzoeker was geen boeren zoon of iemand die heel zijn familie verloren heeft door het toedoen van de buitenlanders om erin te trappen.

Verzoeker was geen arme persoon om door geld zich te laten overtuigen om onschuldige mensen te doden.

Deze argumenten snijden geen hout en klinken zeer amateuristisch!!!

Het meest efficiënte druk: vrouw en kinderen bedreigen.

Verweerster heeft blijkbaar geen enkele Amerikaanse film gezien hoe criminele bendes hun doel bereiken door familieleden van hun slachtoffer te bedreigen.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij bij de tweede telefoongesprek gevraagd heeft wat men van hem verwachtte. Hij zou de schijn gewekt hebben dat hij degelijk geneigd is andere taken voor de

taliban uit te voeren, waardoor zijn angst door de taliban gedood te worden op losse schroeven kwam staan.

Probeer dit te volgen.

Verweerster is blijkbaar niet op de hoogte dat veel mensen taliban geld betalen om hen met rust te laten.

Het is de laatste 3 jaren een algemeen gekend feit in Afghanistan.

Bovendien is het logisch dat u in dergelijke gevallen vraagt wat men van u verwacht. U kan onmogelijk zeggen: stop stop met praten ik wil niets weten, ik wil niets vragen, anders wordt ik verdacht dat ik geneigd ben om mee te werken.

Zo redeneert verweerster!!!

Een ander vreemde vaststelling van verweerster is het volgende:

Verweerster gaat vanuit dat de dreigbrief van Taliban in Dari moet zijn. Het is verbazingwekkend dat verweerster jarenlang de dreigbrieven voor asielzoeker vanuit Kaboel in Pastou aanvaardt.

Deze keer niet.

Verweerster geeft geen verklaring voor deze ongelijke behandeling van gelijke situatie.

Verweerster verwijst naar de datum van de dreig brief en stelt dat deze datum niet overeenstemt met de datum waarop verzoeker deze brief ontvangen heeft. Verzoeker heeft deze brief een maand later gekregen.

Verweerster gaat vanuit dat u de brief op dezelfde dag moet ontvangen. Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat deze brief eerst naar een andere persoon gegaan is en deze persoon heeft vervolgens deze brief als drukmiddel – naar verzoeker gestuurd.

Ten slotte neemt verweerster verzoeker kwalijk omdat hij bij de vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ geen woord gerept heeft over de verdwijning van zijn broer. Verweerster stelt dat verzoeker geen enkele document kon voorleggen over deze feiten.

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling en hij verwijst naar pagina 18 waarin het volgende staat:

Heeft u daar bewijzen van?

Nee. Als u het nodig heeft, kan ik mijn maternale oom fa hij kan helpen,

Verzoeker heeft duidelijk gezegd als u dit nodig vindt. Verweerster heeft nagelaten om te vragen dat hij dit wel nodig vindt.

Pas op het niveau van de beslissing stelt ze dat deze bewijzen nodig zijn.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met het profiel van verzoeker

Het leven van verzoeker niet in gevaar is omwille van functie als iemand die samenwerkte met de buitenlanders

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Verzoeker behoort tot een familie met een verhoogd risico profiel. Bij een eventuele terugkeer loopt hij het risico om op elk moment slachtoffer te worden van gerichte vervolgingen.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door zijn profiel.

Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom ze aan verzoeker geen subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend heeft.

Verzoeker heeft de nood aan de subsidiaire beschermingsstatus op een zeer bizarre en gebrekkige wijze 'onderzocht'."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak

doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker om internationale bescherming. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker om internationale bescherming een aantal van zijn verklaringen niet staakt met stukken of bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, dat hij als geloofwaardig wordt geacht en hem het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst in 2015 te hebben verlaten uit vrees om door de taliban te worden vermoord. Zij verklaart een matrassenwinkel te hebben uitgebaat in de wijk Shahr-e Naw in Kaboel en onder meer aan buitenlandse ambassades, internationale bedrijven en Afghaanse overheidsinstanties te hebben geleverd. Op een dag zouden de taliban haar hebben opgebeld met het voorstel met hen samen te werken. De verzoekende partij zou toen gedacht hebben dat iemand een grap met haar uithaalde en hebben opgehangen. Ongeveer negen dagen later zou de verzoekende partij een tweede keer door de taliban zijn gebeld. De taliban zouden haar opnieuw hebben gevraagd met hen samen te werken en de verzoekende partij zou hebben geantwoord dat zij dit niet kon doen. Daarop zouden de taliban haar laten weten hebben dat ze haar al lange tijd volgden, alles van haar wisten en dat zij haar en haar familie zouden vermoorden indien zij niet zou meewerken. De verzoekende partij diende telkens wanneer een ambassade, buitenlandse organisatie of overheidsinstantie matrassen kocht matrassen te leveren die door de taliban waren geprepareerd met explosieven. De verzoekende partij zou hebben gezegd dat zij dit nooit kon en wou doen, hebben opgehangen en de simkaart uit haar telefoon hebben vernietigd. Vervolgens zou zij haar winkel hebben gesloten. Enkele dagen later zou de verzoekende partij haar winkel opnieuw hebben geopend en de situatie zou zich hebben genormaliseerd. Enige tijd later zouden Z., de broer van de verzoekende partij, en diens zoon S. vermist zijn geraakt nadat Z., een groothandelaar in matrassen en textiel, eveneens door de taliban telefonisch zou zijn bedreigd. Drie dagen later zou de verzoekende partij in haar winkel een dreigbrief van de taliban hebben aangetroffen. Zij zou vervolgens haar winkel hebben gesloten en met haar vrouw en kinderen naar haar schoonvader zijn gegaan in Qalai Mir. Zij zou daar tweeënhalve maand hebben verbleven alvorens met haar neef O. M., een zoon van haar vermiste broer Z., Afghanistan te verlaten.

De Raad kan aannemen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkzaam was als handelaar in matrassen en slaapartikelen, gelet op haar coherente en doorleefde verklaringen desbetreffend. Tevens kan worden aangenomen dat zich onder haar klanten Afghaanse en buitenlandse (overheids)organisaties bevonden waaraan zij sporadisch matrassen leverde. De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij omwille van haar professionele activiteiten een gegronde vrees voor vervolging koestert dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Aan haar asielrelaas kan immers geen geloof worden gehecht, om hiernavolgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet in staat blijkt om de ruimere context te duiden waarbinnen de vervolgingsfeiten zich zouden hebben afgespeeld. Gevraagd waarom de taliban dachten dat zij hen zou helpen, verwijst de verzoekende partij slechts naar het feit dat zij *“toegang had tot die plekken”*. Echter, het loutere gegeven dat de verzoekende partij de realisatie van de plannen van de taliban kon faciliteren verklaart niet waarom de taliban meenden dat uitgerekend zij hen van dienst kon zijn. De verzoekende partij wist verder niet welke de kopstukken waren van de talibangroep die haar benaderde of waar deze talibangroep precies voor verantwoordelijk was in haar regio (stuk 7, gehoorverslag, p. 15). Van iemand die zijn land van herkomst verlaat uit vrees om door de taliban te worden vermoord mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij tracht te weten te komen uit

welke hoek deze dreiging precies komt en dat hij zich informeert over zijn belagers. Dat de verzoekende partij op het ogenblik van haar gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2017, bijna anderhalf jaar na haar aankomst in België, deze inspanning niet blijkt te hebben geleverd, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees.

Vervolgens dient gewezen te worden op verzoekers weinig consequente gedrag in reactie op de achtereenvolgende feiten. Hoewel haar belagers zich reeds tijdens het eerste telefoontje bekendmaakten als de taliban, zou de verzoekende partij toen gedacht hebben dat iemand een grap met haar wilde uithalen of jaloers was op haar werk en daarom het telefoontje niet serieus zou genomen hebben (stuk 7, gehoorverslag, p. 12, 14). Het mag op zich al verbazen dat iemand die geregeld commerciële contacten heeft met diverse westerse ambassades en internationale bedrijven er zomaar vanuit gaat dat hij voor de gek wordt gehouden wanneer hij wordt opgebeld door een persoon die zegt te spreken in naam van de taliban. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat iedere persoon angst anders ervaart en men ervan kan uitgaan dat men in Kaboel veilig is, biedt zij geen verklaring voor het feit dat zij het eerste telefoontje in het geheel niet als een reële dreiging zou hebben ervaren. Wanneer zij dan enige tijd later werd opgebeld door diezelfde persoon met dezelfde boodschap zou zij echter plots absoluut zeker zijn geweest dat zij wel degelijk werd gevisieerd door de taliban (stuk 7, gehoorverslag, p. 15). Uit haar verklaringen blijkt niet wat deze radicale omslag in verzoekers appreciatie van de situatie zou hebben bewerkstelligd. Hoewel de taliban tijdens het tweede telefoontje lieten weten dat ze de verzoekende partij al enige tijd in het oog hielden en ermee dreigden haar en haar familie te vermoorden indien zij haar medewerking zou blijven weigeren, verklaarde de verzoekende partij dat zij na dit telefoontje niet de bescherming van de overheid inriep. Zij zou enkel haar winkel gedurende enkele dagen gesloten hebben gehouden maar deze daarna weer hebben geopend. Gevraagd of zij zelf enige maatregelen heeft getroffen na het tweede telefoontje om haarzelf en haar gezin (privaat) te beveiligen, antwoordde zij tot tweemaal toe naast de kwestie door te verwijzen naar de Afghaanse autoriteiten (stuk 7, gehoorverslag, p. 15, 16). Pas na ontvangst van een dreigbrief, enige tijd later, zou de verzoekende partij met haar gezin zijn ondergedoken bij haar schoonvader. Wat de verzoekende partij ertoe bracht pas na ontvangst van de dreigbrief zichzelf en haar gezin in veiligheid te brengen, daar waar zij reeds uitdrukkelijk werden bedreigd in het tweede telefoongesprek, is andermaal niet duidelijk. Er kon tijdens het gehoor bovendien worden vastgesteld dat de verzoekende partij nauwelijks op de hoogte was van de precieze inhoud van de dreigbrief (stuk 7, gehoorverslag, p. 16). De verzoekende partij legde deze brief nochtans bijna een jaar voorafgaand aan haar gehoor neer en blijkt aldus voldoende tijd te hebben gehad om zich hierover terdege in te lichten (stuk 16, map Documenten, nr. 5). Verzoekers frappante gebrek aan kennis van de inhoud van deze brief, die een dermate grote impact blijkt te hebben gehad dat de verzoekende partij besloot onder te duiken en tweeënhalve maanden later haar land van herkomst te verlaten, doet in ernstige mate afbreuk aan haar geloofwaardigheid. De brief blijkt overigens niet aan de verzoekende partij te zijn gericht, maar wel aan een zekere Qari Said, de talibancommandant die verantwoordelijk zou zijn voor Kaboel. Dat een louter intern document als drukingsmiddel naar de verzoekende partij zou zijn gestuurd is een bijzonder vreemde redenering, die de verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk maakt.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord gerept heeft over de verdwijning van haar broer Z. en neef S., maar tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart dat deze broer eveneens door de taliban werd bedreigd en net zoals haar gevraagd werd om met hen samen te werken (stuk 18, vragenlijst CGVS; stuk 7, gehoorverslag, p. 17, 18). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde de verzoekende partij tevens dat haar broer Z. zich in het buitenland bevindt maar dat zij niet weet waar (stuk 18, verklaring DVZ, rubriek 17). Desgevraagd verklaarde de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen initieel dat zij niet weet of haar broer Z. ook werd bedreigd omdat dit nooit tussen hen ter sprake zou zijn gekomen. Echter, vervolgens gevraagd meer te vertellen over de vermissing van haar broer, geeft de verzoekende partij aan dat Z. twee of drie keer telefonisch werd bedreigd. Dermate incoherente en tegenstrijdige verklaringen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vermissing van verzoekers broer en, gelet op de link met verzoekers vermeende persoonlijke problemen, verzoekers asielrelaas. Om voormelde beweringen te onderbouwen brengt de verzoekende partij middels een aanvullende nota neergelegd op 20 maart 2018 een klacht bij die zij en haar oom zouden hebben ingediend naar aanleiding van de verdwijning van haar broer Z. Gelet op de incoherente verklaringen die de verzoekende partij gedaan heeft omtrent de vermissing van haar broer, zoals in deze alinea weergegeven, kan aan dit document geen bewijswaarde worden toegekend. Daarenboven wordt in het document vermeld dat verzoekers broer en neef beiden op 18.04.1394 spoorloos verdwenen, terwijl de verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaard heeft dat haar broer en neef sinds de 17de vermist

werden (stuk 7, gehoorverslag, p. 17). Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, wordt er in de bestreden beslissing niet vanuit gegaan dat de taliban personen met civiele werkzaamheden niet vervolgen. Het louter verwijzen naar een risicoprofiel, *in casu* dat van personen die in verband kunnen worden gebracht met de overheid of de internationale gemeenschap, volstaat evenwel niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Middels een aanvullende nota neergelegd op 20 maart 2018 brengt de verzoekende partij ook een aantal bankafschriften bij. De bankafschriften hebben slechts betrekking op verzoekers activiteiten als handelaar in matrassen, welke hier niet worden betwist, en bevatten geen enkele aanwijzing in verband met de voorgehouden vervolgingsfeiten.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten

op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 13 maart 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS